

Kartais bhaktai mano, kad tas, kuris turi daug emocijų, turi daugiau meilės. Bet ar visada tai teisingas požymis? Raghunatha Bhatta Gosvamis buvo žymus tuo, kad savo dainavimu labai tiksliai išreiškėdavo kiekvieno "Śrīmad Bhagavatam" posmo nuotaiką. Jis dažnai pasakodavo hari-katha Seva-kundžoje. Visi kiti aplinkiniai Gosvamiai ir Vaišnavai susirinkdavo pasiklausyti jo dainavimo. Klausydami Raghunatha Bhatta Gosvami, jie rodydavo visus ekstazės požymius. Visi, išskyrus Rūpą Gosvamį. Skirtingai nuo kitų, jis iš viso nerodė gyvybės ženklų. Kartą, norėdami patikrinti, ar jis gyvas, prie jo šnervių pridėjo medvilnės kuokštelį, kuris iš karto užsidegė.

Kartais nutinka, kad asmuo, patiriantis gilius jausmus, išoriškai jų niekaip neparodo. Tokio žmogaus širdis gili kaip vandenynas. Pavyzdžiui, net maža žuvis, padėta į dubenį su vandeniu, gali ištaškyti visą vandenį, bet net didžiulis banginis, kuris gali praryti didelį kiekį žuvų, kiek besistengtų, nesugebės ištaškyti vandenyno. Iš šios analogijos galima suprasti, kad net nereikšmingos emocijos sukuria didelį neramumą "mažoje" širdyje. Ir atvirkščiai, net labai stiprios emocijos gali išoriškai nepasireikšti pas tą, kurio širdis yra labai "gili".

iš knygos "Pranaya gita"